

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκάρωμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα.

Ἀποκάρωμα 2, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: *Τί ἀποκαρωμάρα σ' ἔπιασε; Λευκ. Εἶχα νὰ ἀπονκαρουμάρα κὶ δὲ μπόρῃσα νὰ ντ' κρίνου Λοκρ. Ἀποκορωμάρα μοῦ ῥθε-μ' ἔπιασε Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Μιλὰ δὲν ἔβγαλε, λές καὶ τὸν εἶχε πιάσει μὲν ἀποκορωμάρα Κορινθ.*

ἀποκαρώνω Ζάκ. Ἦπ. Θήρ. Θράκ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Οἶν. Τριφυλ.) Προπ. (Κύζ.) κ.ά. — Φωτάκ. Ἀπομνημ. 2,344 ἀπονκαρώνου Θεσσ. (Καρδίτσ. κ.ά.) Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) Στερελλ. (Λοκρ.) ἀποκορώνω Ἦπ. Κέρκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βασαρ. Βούρβουρ. Βυτίν. Γορτυν. Καλάβρυτ. Καλάμ. Καρυὰ Κορινθ. Κλουτσίνοχ. Λακων. Μεσσ. Τρίκκ. κ.ά.) ἀποκαρούχον Τσακων. Μέσ. ἀποκορώνομαι Πελοπν. (Κορινθ.) Μετοχ. ἀποκαρωμένος πολλαχ. ἀποκορωμένος Πελοπν. (Μεσσ. Σιδηρόκαστρον Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ὑποκαρῶ ἢ ἔκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. καρῶνω, περὶ οὗ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,144. Διὰ τὸν τύπ. ἀποκορώνω πβ. σαμάρι-σομάρι ἔνθ' ἄν. 2,280.

Α) Ἐνεργ. 1) Καθιστῶ τινα ἀδρανῆ, ναρκῶ, ζαλίζω Κεφαλλ. Κύθηρ. Πελοπν. (Βυτίν.): *Τὸν ἀποκάρωσαν οἱ μυρωδῆες Κύθηρ. Τὸ δυνατὸ κρασὶ ἀποκαρώνει ἄγν. τόπ.* β) Ἐπὶ παντὸς εὐώδους, εὐωδιάζω σφόδρα (οἶονεὶ ἀποναρκῶ) Κεφαλλ.: *Αὐτὸ τὸ ἄνθος ἀποκαρώνει.* 2) Θαμβῶ τινα, καταπλήσσω, ἐκπλήσσω Πελοπν. (Τριφυλ.) 3) Καθιστῶ τινα οἶονεὶ μωρὸν ἢ τυφλόν, κάμνω τινὰ νὰ ἀπατηθῇ Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καρυὰ Κορινθ. Κλουτσίνοχ. Λακων. Τρίκκ. κ.ά.) — Φωτάκ. ἔνθ' ἄν.: «Ὁ ἀγιοπατέρας προσεύχεται εἰς τὸν Θεὸν νὰ ἀποκαρώσῃ τοὺς Τούρκους» Φωτάκ. ἔνθ' ἄν. Σ' ἀποκάρωσε μὴ χαρὰ Ζάκ. Μ' ἀποκάρωσε ὁ Θεὸς Καρυὰ Μ' ἀποκόρωσ' ὁ διάβολος Ἀρκαδ. Λακων. *Τί μ' ἀποκόρωσες τσαὶ δὲν πῆγα; (γιατί μὲ ἠπάτησες;) Κλουτσίνοχ.*

Β) Ἀμτβ. 1) Καταφέρομαι εἰς ὕπνον, κοιμίζομαι Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) κ.ά.: *Ἀπονκάρουσι ἀπὸ τοῦ κρύου Μάδυτ. Συνών. ἀγαθὲς 2, βυθίζομαι (ἰδ. βυθίζω), κορώνω.* 2) Ἀποκάμνω, ἐκλύομαι Θήρ. β) Ἐπὶ τῆς πυρᾶς, καταπίπτω, μαραίνομαι Θήρ.: *Ἀποκαρώνει ἡ φωτιά.*

3) Ἀποθνήσκω Κρήτ. Τσακων. Συνών. ἀναπετῶ 5 γ, ἀποκάμνω Α 2, πεθαίνω.

Γ) Μέσ. 1) Καθίσταμαι ἀδρανῆς, χαῦνος, ἀναισθητῶ, ἀποναρκοῦμαι ἔνεκα καμάτου, νόσου ἢ ἄλλης αἰτίας Ζάκ. Ἦπ. Θεσσ. (Καρδίτσ. κ.ά.) Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. κ.ά.) — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,209 καὶ 214 ΚΚρυ-στάλλ. Ἔργα 2,15 ΧΧρηστοβασ. Χρόν. σκλαβ. 81: *Ἀποκορώθηκε, τίποτε δὲ μπορεῖ νὰ κάμῃ σήμερα Κορινθ. Ἡ ἄρρουντ' ἄκου, μὰ λίγον λίγον ἐπιοὶ πάλι 'ς τὸν στρῶμα ἀπονκαρουμέν' Θεσσ. Οἱ βρουκουλάκοι τοῦ Σαββάτου εἶνι ἀπονκαρουμέν' κὶ δὲν ἔχουν τακάτ' Καρδίτσ. Πρὶν βγῇ ἡ χιλιο-βασανισμένη ψυχὴ του γύρισε τ' ἀποκαρωμένα μάτια του καὶ τοῦ εἶπε ΧΧρηστοβασ. ἔνθ' ἄν. || Ποιήμ.*

... Τ' ἀνθρώπινα κοπάδια
ἀπ' τὸ βαρὺ τὸν κάματο βουβά, ἀποκαρωμένα
μέσ' 'ς τὰ λουλούδια τ' Ἀπριλίου μανρολογοῦν, πληγιάζουν
ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. 209

... Σκοτίδισε τὸ φῶς του | κὶ ἀποκαρώθηκε ὁ φτωχός...
αὐτόθ. 214

Ἀπόξω ἀπ' τὰ ὀργώματα γυρνοῦνε οἱ ζευγολάτες
ἡλιοκαμένοι, ξέκοποι, βουβοί, ἀποκαρωμένοι
ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. 2) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ καρώσεως,
ἐλαφροῦ ὕπνου Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.): *Μοῦ 'κάστηκε σὰν ν' ἀποκα-*

*ρώθηκα λίγο, μὰ δὲ μπορῶ νὰ πῶ πῶς κοιμήθηκα (μοῦ 'κάστηκε =μοῦ φάνηκε) Ἀργυρᾶδ. 3) Θαμβοῦμαι, καταπλήσσομαι, μένω ἐνεὸς Πελοπν. (Οἶν. Τριφυλ.) Προπ. (Κύζ.) 4) Πάσχω νοθρότητα σκέψεως, δὲν ἐννοῶ, ἀπομωραίνομαι Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Μεσσ.) κ.ά.: *Ἀποκορώθηκα καὶ δὲν τοῦ 'πα τίποτα Ἀρκαδ. Γὰ δὲς σὰν ἀποκορωμένη κἀνθεταὶ Καλάβρυτ. Σὰν ν' ἀποκορώθηκε, οὔτε νὰ μιλήσῃ δὲ μπόρειε, τὰ 'χασε ὁλότελα Κορινθ. Ἀποκορωμένος νά 'ναι! Ἀρκαδ. Γορτυν. Λακων. Μεσσ. κ.ά. Καὶ ἐπὶ πραγμάτων μετὰ ἐννοίας ἀποτροπιασμοῦ.: Ἀποκορωμένο νὰ εἶναι τὸ κακό! Λακων. Μεσσ. κ.ά.**

Μετοχ. οὐσ. 1) Τὸ οὐδ., προσηγορία τοῦ βλαπτικοῦ δαιμονίου *σμερδακιοῦ ἢ χαμοδρακιοῦ* (ἰδ. ΝΠολίτ. Παραδ. 2,1220). 2) Τὸ θηλ. ἀποκορωμένη, πᾶσα λοιμικὴ νόσος Πελοπν. (Καλάμ.) Συνών. ξωρκισμένη (ἰδ. ξορκίζω).

ἀποκάρωσι ἢ, Κεφαλλ. κ.ά. ἀποκόρωσι Παξ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαρώνω.

Ἀποκάρωμα 2, ὁ ἰδ.

ἀποκαρωσιὰ ἢ, ἀμάρτ. ἀποκορωσιὰ Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαρώνω.

Ἀποχαύνωσις, ἀπομώρανσις: *Βούλωσ' το, νιέ! μὰ ἀποκορωσιὰ σου πλεῖ!* (ἐπὶ φλυαροῦντος ἢ ἄλλως ἀπρεπῶς λαλοῦντος).

ἀποκασσύστρα ἢ, ἀμάρτ. ἵποκασσύστρα Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ ἀμαρτ. παραγώγου τοῦ ἀρχ. ρ. κασσύω.

Τὸ κάττυμα παλαιοῦ καὶ ἀχρήστου ὑποδήματος καὶ αὐτὸ τὸ ὑπόδημα: Φρ. *Ἐν' τέλεια ἵποκασσύστρα* (ἐπὶ γυναικὸς παρηκμακνίας).

ἀποκαταγῆς ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀποκαταῆς Ἀνδρ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπίρρ. καταγῆς.

Ἐκ τοῦ ἐδάφους: *Τὰ μαζώνει ἀποκαταῆς.*

ἀποκαταθαρῶ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. καταθαρῶ.

Ἐχω τὰς ἐλπίδας μου, στηρίζομαι εἰς τινα.

ἀποκατάντῃα ἢ, Ζάκ. ἀποκαταντῖα Ἀνδρ. Κάρπ.

ἵποκαταντῖα Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κατάντῃα, παρ' ὁ καὶ καταντῖα.

1) Ἡ κατάστασις εἰς τὴν ὁποίαν καταντῇ τις Ἀνδρ. Ζάκ. Κάρπ.: *Νὰ 'ὦ τὴν ἀποκαταντῖάν σου! (ἀρά) Κάρπ.*

2) Ἀποκατάστασις, γάμος Κάρπ.: *Νὰ μὴν ἰδῇ ἵποκαταντῖάν 'ς τὸ ζωτικόν της! (εἰς τὴν ζωὴν της. Ἀρά).*

ἀποκατάντισμα τό, Θράκ. (Σηλυβρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαταντίζω, δι' ὁ ἰδ. ἀποκαταντῶ.

Καταστάλαγμα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκαθίδι.

ἀποκαταντῶ Θράκ. (Σηλυβρ.) Ἰων. (Σμύρν.) — ΙΒη-λαρ. Ποιήμ. 61 — Λεξ. Αἰν. ἀποκαταντίζω Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. καταντῶ.

1) Φθάνω εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν, καταντῶ Ἰων. (Σμύρν.) — ΙΒηλαρ. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Βάιγ. Αἰν. κ.ά.: Ἄσμ.

Ἄν ἡξευρα τὸ τέλος μου ποῦ θ' ἀποκαταντήσω

Σμύρν. — Ποιήμ.

Καὶ σὲ χέρια σκλαβωμένο κυνηγοῦ ἀποκαταντῖαι

ΙΒηλαρ. ἔνθ' ἄν. 2) Κατασταλάζω Θράκ. (Σηλυβρ.): *Ἀφ' ὅς τὸ νερὸ ν' ἀποκαταντῇσ'. Τὸ ἀφίνεις καὶ ἀποκαταντῖ.*

